

ikke sammenkalde Rigsdagen, da der saa vilde gaa for megen Tid, men Tingene fra Krupp vare ikke færdige før den 29de Oktober eller maaske ikke før ind i November. Den 29de Oktober fik man Meddelelse om, hvordan det gik, og da vare de ikke færdige. — Der er endvidere et tredie Punkt, jeg skal henlede Tingets Opmærksomhed paa, og det er den ejendommelige Omstændighed, at de Beløb, man fandt det nødvendigt at benytte, havde man selv ikke Klarhed over. Paa Finanslovsforslaget havde Ministeren søgt 250,000 Kr. til Søbefæstningens Forsyning med Ammunition, men de bleve ikke bevilgede. Saa kom den allerunderdanigste Forestilling, og hvor meget søgte saa Ministeren til det selvsamme Formaal? Det var 330,000 Kr., og da Udgiften var afholdt, viste det sig, at de 330,000 Kr. heller ikke vare rigtige. Det blev saa nødvendigt den 29de September atter at skrive en anden allerunderdanigst Forestilling, i hvilken man anmodede Hans Majestæt Kongen om at maatte faa Lov til at bruge mere end de 500,000 Kr., som man først havde bedt om Lov til at bruge. Thi paa samme Maade som ved Beregningen af Udgiften til Ammunition gaar det med Beregningen af, hvad Kasematternes Fyldning vil koste. Det Beløb, der søges dertil paa Finansloven, er ikke det samme, man søger ved den første allerunderdanigste Forestilling, og heller ikke det Beløb, som endelig fastsættes ved den anden allerunderdanigste Forestilling. Jeg maa atter beklage, at den højtærede Kultusminister ikke er til Stede her i Dag. Han stod her i Salen i Gaar og behjædede os, at vi havde vedtaget et Lovforslag, uagtet der ikke havde foreligget Overslag. Jeg gjorde da gældende, at Ministeren selv havde forelagt et saadant Lovforslag, hvad han maatte indrømme. Hvis den ærede Kultusminister nu havde været til Stede i Dag, vilde jeg ganske simpelt have henvist til, at det nyttede jo ikke noget, hvad enten der var Overslag eller ikke, da de Herrer alligevel ikke overholdt den søgte Bevillings Beløb.

Endelig skal jeg henlede Opmærksomheden paa den ganske ejendommelige Situation, som saa fremkom her i Tinget, og som heldigvis er ganske enestaaende, den Situation, som bestod i, at Danmarks Konseilspræsident maatte erkende, at han havde givet Udvalget en Besked og Tinget en anden. Jeg siger, at det er heldigvis et enestaaende Tilfælde, og jeg ønsker selv ikke et Højreministerium, at noget lignende

skal gentage sig, thi det er ikke Højre alene, som bliver præget af det, men desværre hele Nationen. Man vil erindre, at Finanslovbehandlingen standsedes her i Salen, for at Udvalget kunde anstille en Undersøgelse af Forholdet med det forbrugte Beløb. Dette Udvalg afgav den 24de Oktober en Erklæring om, hvorledes det forholdt sig med disse Udgifter. Den findes optagen i Tillæg B. for 1898—99, Sp. 20—22. Af denne Erklæring fremgaar det nu, at Konseilspræsidenten i Udvalget havde sagt, at han ikke havde haft andet at holde sig til end Avislæsning og særlig Læsning af „Berlingske Tidende“, og at han derimod ikke havde haft Gesandtskabsmeddelelser at holde sig til, og denne Erklæring af Konseilspræsidenten blev trykt i Udvalgets Erklæring og fremlagt her i Tinget. Da saa Ordføreren her i Tinget henpegede til, at man var gaaet saa letsindig til Værks, at man ikke en Gang telegrafisk havde forespurgt Gesandtskaberne, om der var Fare for Danmarks Neutralitet, rejste Konseilspræsidenten sig og sagde — Sp. 400 — at det var urigtigt, naar Ordføreren havde sagt, at man ikke havde Beretninger fra vore Gesandter i Udlandet om de Forhold, der laa til Grund for Ministeriets Skrivelse. Saa-danne Beretninger have foreligget, og de vare ogsaa gaaede ud paa at udtale, at de Begivenheder, hvorpaa Ministeriet særlig lagde Vægt, gjorde *Situationen kritisk*. Altsaa, i Udvalget gav Ministeren den Besked, at der ikke forelaa Gesandtskabsberetninger, og her i Tinget paastaar han, at det ikke er sandt; denne Besked har han ikke givet; der var Gesandtskabsberetninger. Ordføreren kaldte saa de øvrige 14 af Finansudvalgets Medlemmer til Vidne paa, hvad Konseilspræsidenten havde sagt i Udvalget. Hvad svarede saa Konseilspræsidenten? Han svarede — Sp. 410 —: Jo, der var nogle Beretninger, men de vare ikke af den Natur, at man kunde støtte sig til dem. Altsaa, det eneste, man havde at støtte sig til, var „Berlingske Tidende“s Referat af Chamberlains Tale. Her vil jeg atter beklage, at jeg her i Salen savner en Mand, som ellers i de senere Dage har været ivrig nok for at faa at vide, naar vi skulde have Statsrevisionens Betænkning til Behandling. Det er netop det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Ravn), der den Gang var Danmarks Udenrigsminister. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke er til Stede; thi jeg vilde da have tilladt mig at